

ὀρθότερα εξέτασις τῶν ἱχθυογραφημάτων τοῦ Καρρέυ, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν εἶναι αὕτη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀλλ' ἡ προσαναβάτης ἡ ἡνίοχος αὐτῆς, ἡ ἄπτερος Νίκη, ἡ δὲ θεὰ ὅτι καταβάσα τοῦ ἄρματος ὅπως μετασχῇ τῆς πάλης, ἵστατο ἐμπρὸς τῶν ἵππων καὶ πλησιέστερα τοῦ Διός.

Ταύτην λοιπὸν τῆς Νίκης τὴν κεφαλὴν ἔφερεν ὁ Γάλλος εἰς Ἑνετίαν, καὶ τὴν ἐνετείχευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἔμεινε μέχρις οὗ εἰς μεταγενεστέρους χρόνους ἐκρημνίσθη ἡ οἰκία ὅπως πλατυνθῇ ἡ ἀκαδημία ἐκείνης τῆς πόλεως. Τότε δὲ εἶχεν ἤδη λησμονηθῇ ἡ καταγωγὴ τῆς κεφαλῆς ταύτης, καὶ ἐπωλήθη αὐτὴ εἰς μαρμαροκόπον, κατασκευάζοντα σκιρῶτὰ ἐδάφη ἀπὸ συνθέσεως ἀσβέστου καὶ κεράμου. Εἶχε λοιπὸν φθάσει ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐμελλε τὸ ἀριστούργημα τοῦτο νὰ κατατριβῇ εἰς κόνιν, ὅταν Γερμανός τις, Βέβερ καλούμενος, ἀκούσας ἡ ὑποπεύσας ὅτι ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἀνήκεν εἰς τὰς τοῦ Παρθενῶνος γλυφάς, τὴν ἠγόρασεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὴν πραγματοποιῇ, καὶ ἐδημοσίευσεν τὰ περὶ τῆς εὑρέσεως αὐτῆς διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας.

Τότε ὁ Κ. κόμης Λαβόρδος, Γάλλος, υἱὸς δὲ τοῦ περιδούλου συγγραφέως καὶ στρατηγῶ Λαβόρδου, καὶ διάδοχος τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἑδραν, περιηγεῖτο τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἶχε λάβει ὡς ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του τὸν Παρθενῶνα. Ἀκούσας λοιπὸν περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ λειψάνου τούτου, διήλθεν ἐπίτηδες διὰ τῆς Ἑνετίας, καὶ νεαρὰν ἔχων τὴν ἐντύπωσιν τῆς φειδαϊκῆς γλυφίδος, ἅμα εἶδε τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, τὸ ἀνεγνώρισεν ὡς γνήσιον αὐτῆς προῖον, καὶ ἀγοράσας αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς Γαλλίαν.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶναι κατὰ τοῦτο ἀνεκτίμητος, ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἀκεραίως σωζομένη ἐκ τῶν ἀγαλμάτων τῶν αἰσῶν τοῦ Παρθενῶνος, ἃτινα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰσὶν ἔργα αὐτοῦ τοῦ φειδίου, ἡ τοιῦλάχιστον ἐκεῖνα ἐξ ὧων τῶν γλυπτικῶν τοῦ ναοῦ κοσμημάτων ἃτινα κατὰ προτίμησιν ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῆν ἄμεσον ἐπιμέλειαν καὶ κατὰ τὰ διαγράμματα αὐτοῦ τοῦ ἀριστοτέχνου. Μόνον τὸ ἄκρον τῆς ὀνός, καὶ ὁ ὀπίσθιος τῆς κόμης κρόμβυλος εἰσὶν ὀλίγον βεβλαμμένα. Ἐπιπνέει δὲ ἐπὶ τῆς μορφῆς ταύτης τὸ σεμνὸν ἐκεῖνο καὶ ἐνθουσιαστικὸν τῆς ἀρχαίας τέχνης τὸ ἀναπτυχθὲν ὑπὸ τοῦ φειδίου εἰς ὕψος συγγενὲς τῆς θείας φύσεως. Ἄνω τοῦ μετώπου, περὶ δὲ στρέφονται δύο πλεξίδες τῆς κόμης, ὑπάρχει σειρὰ μικρῶν ὀπῶν, καὶ τοιαῦτα φαίνονται καὶ εἰς τῶν ὠτίων τὰ ἄκρα, ἀποδεικνύουσαι ὅτι ἡ ἀρχαία τέχνη, τὸ τέλειον θηρεύουσα καθ' ἑαυτὸ, καὶ οὐχὶ μόνον δι' ἣν ἐδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἐντύπωσιν εἰς τοὺς θεατὰς, ἀπῆρτιζε τὸν κόσμον τῶν ἀγαλμάτων της διὰ παντοίων χαλκῶν καὶ ἐπιχρῶσιν ἢ ἄλλων παρέργων ἃτινα εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔκειντο ἦτον ἀδύνατον νὰ διακρίνονται κάτωθεν.

Τῆς κεφαλῆς ταύτης ὑπεσχέθη ὁ Κόμης Λαβόρδος ἐκμαγεῖον εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρίαν τῆς Ἑλλάδος.

A. P. P.

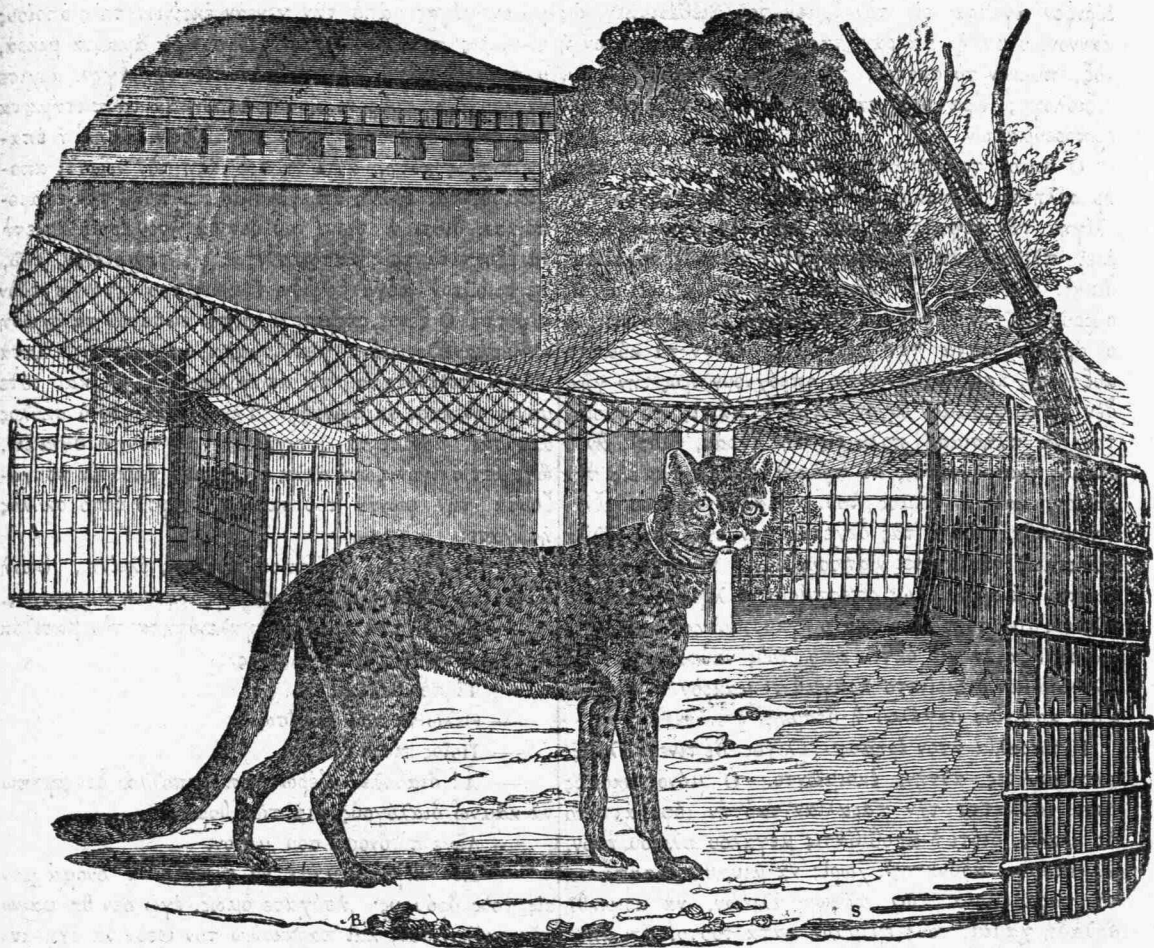
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Περὶ τοῦ πάνθηρος, τῆς λεοπαρδαλέως, παρδαλέως καὶ αἰλουροπάρδου.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶδη τῶν σαρκοφάγων ζῶων ἔχουσι πρὸς ἄλληλα τοσαύτην σχέσιν, ὥστε ἐπεχειρήσαν οἱ φυσιολόγοι νὰ περιλάβωσιν αὐτὰ ὑπὸ ὄνομα κοινόν, μὴ προσδιορίζοντες εἰς ἕκαστον διακριτικούς χαρακτῆρας. Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι πατριδὰ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὰ θερμὰ μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ ὅλα περιβάλλονται μετ' ὥραις καὶ καταστικτοὺς δοράς, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ὡς διφθέρας. ἔχουσι δὲ πάντα ὁμοίως γαμψόνυχας ὀφθαλμοὺς καὶ συσταλοὺς, ὡς τοὺς τοῦ αἰλίουρου· τὰ ὠτία βραχέα, κηλίδας μελανὰς, γρογγύλας, πεποικιλμένας ἐπὶ δερματος ξανθοῦ τὰ τρία πρῶτα εἶδη· τὸ δὲ τέταρτον τὴν τρίχα βραχεῖαν, στιλπνὴν καὶ λευκὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας, σῶμα ἐπίμηκες καὶ κεφαλὴν γρογγύλην. Συνηθίζουσι δ' αὐτὰ ν' ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τῶν δένδρων, ὅθεν ἐπιπίπτουσι κατὰ τῆς λείας των. Ὅλοι οὗτοι οἱ χαρακτῆρες εἶναι κοινοὶ εἰς τὰ ζῶα ταῦτα, διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς τοῖς ἐδόθη τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ πάνθηρος· διακρίνοντο δὲ ἐκ τοῦ μεγέθους ἢ ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των. Οὕτως ἡ λεοπαρδαλις ἐκαλεῖτο πάνθηρ τῆς Σενεγάλης, ἡ πάρδαλις ὁ μικρὸς πάνθηρ, καὶ ὁ αἰλουροπάρδος, ὁ πάνθηρ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Βύρφων ἔκρινε καταλλήλοτερον νὰ διατηρήσῃ μὲν εἰς ἕκαστον εἶδος τὸ θημῶδες ὄνομά του, νὰ περιγράψῃ ὅμως τὰς ὑπαρχούσας μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰς, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐπράξαμεν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ὀλίγον διαφέρουσιν ἀπ' ἄλλήλων, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἀρκεῖ, ἵνα δώσωμεν ἰδέαν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ θέσωμεν ὑπ' ὀφιν των τὴν λεοπαρδαλιν μόνον.

Ὁ πάνθηρ, ἡ λεοπαρδαλις καὶ ὁ αἰλουροπάρδος εἶναι ἀτίθασα, καὶ ποτὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπιχειροῦσιν νὰ καθυποβάλωσιν αὐτὰ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς οἰκειότητος ἄνευ κινδύνου. Ὅσον δὲ διὰ τὴν πάρδαλιν, ἀμφιβάλλεται τὸ ὑπὸ τοῦ Ταβερνιέρου ἱστορούμενον, ὅτι δηλαδὴ ἡ εὐπειθεια αὐτοῦ τοῦ ζώου εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἵππεὺς δύναται νὰ τὸ θέσῃ ὀπισθὲν του, καὶ ἀπαντῶν δορκάδα νὰ τὸ ρίψῃ κατ' αὐτῆς ἵνα τὴν κυνηγήσῃ· ἡ πάρδαλις προσβάλλει τὴν φυγάδα μετὰ δύο ἢ τρία πηδήματα, καὶ τὴν φέρει ὡς ὁ εὐαγωγότατος κύων. Ἐάν δὲ τὸ θηρεύον ζῶον ἀποτύχῃ, ὅπερ συμβαίνει σπανίως, λέγει ὁ περιηγητής, τότε ἐπιστρέφει τεταραγμένον καὶ ἔχον σχῆμα ταπεινοτάτου ἱκέτου. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ Ταβερνιέρου ἔχει ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ διὰ νουνεχστέρων παρατηρητῶν.

Ὁ πάνθηρ φθάνει ἕως ἐξ ποδῶν μῆκος, μετρούμενος, ὡς συνήθως, ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ρύγχους μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς οὐρᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος εἶναι τὸ ἕμιον τοῦ σώματος. Ἡ λεοπαρδαλις δὲν ἔχει μῆκος περισσότερον τῶν τεσσάρων ποδῶν, ἔχει δὲ οὐρὰν ἀναλόγως μακροτέραν τῆς τοῦ πάνθηρος. Τέλος πάντων ἡ πάρδαλις, ἔτι μικροτέρα τῆς λεο-

Ἡ Λεοπάρδαλις.

παρδάλεως, ἔχει οὖραν ἐπίσης μακρὰν ὡς τὸ σῶμά της. Τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἔχει καὶ ὁ αἰλουρόπαρδος, μέγεθος δὲ ὅμοιον μὲ τὴν λεοπάρδαλιν, καὶ δὲν διακρίνονται πραγματικῶς τὰ δύο ταῦτα ζῶα, εἰμὴ ἐκ τινῶν παραχρῶσεων καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ σώματος διακλιδώσεως.

Λέγεται, ὅτι ὁ αἰλουρόπαρδος συγχροτεῖ ἐνίοτε μάχην μὲ τὸν ἀλλεγάτορα (κροκόδειλον τῆς Ἀμερικῆς), ἥτις τελειώνει διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν διαμαχομένων. Ἐὰν οἱ δύο οὗτοι ἔχθρῳ ἀπαντηθῶσι παρὰ τὴν ἐχθρὴν τοῦ ὕδατος, ὁ αἰλουρόπαρδος ῥίπτεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλλεγάτορος, καὶ ἐμπήγει τοὺς ὀνυχάς του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πολεμίου του, ἡξέυρων καλῶς ὅτι ματαίως ἤθελε προσβάλεῖ αὐτὸν εἰς τὸ λοιπὸν σῶμά του, τὸ ὁποῖον εἶναι τεθωρακισμένον ἀπὸ λέπιδας. Ὁ ἀλλεγάτωρ, τυφλωθεὶς, πλεῖι παραχρῆμα, καὶ ἀμφότεροι ἀμφανίζονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ πνίγονται. Ἐὰν τοῦτο ἀληθεύῃ, ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ μόνον θέατρον τῆς τοιαύτης μάχης· διότι ὁ πάνθηρ, ἡ λεοπάρδαλις καὶ ἡ πάρδαλις ἦτον φυσικὸν νὰ ᾔναι ἐκτεθειμένοι καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὰς προσβολὰς τῶν κροκοδείλων καὶ νὰ ἀμύνονται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἐν τούτοις οἱ περιηγηταὶ δὲν ἀναφέρουσι τίποτε περὶ τούτου.

Ἡ λεοπάρδαλις ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ζωγραφηταὶ ἐπὶ τῶν παρασμήμων, ν' ἀσχολῇ τοὺς περὶ οἰκο- (Φυλλάδιον 32 τόμ. Β'.)

σῆμων συγγράψαντας, νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ποιητὰς εἰκόνας καὶ παραβολὰς. Ὁ μέγας πάνθηρ ἔχει πραγματικῶς περισσότερα δικαιώματα εἰς τὴν τοιαύτην δόξαν παρὰ τὸ ζῶον, εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται σήμερον εἰδικῶς τὸ ὄνομα τῆς λεοπαρδάλεως, διότι αὐτὴ δὲν ἦτο γνωστὴ οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, οὔτε εἰς τοὺς σταυροφόρους ἱππότες, ἐν ᾧ ὁ μέγας πάνθηρ καὶ ἡ πάρδαλις ἢ μικρὸς πάνθηρ, παρετηρήθησαν πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπορία, ὁ πόλεμος ἢ ἡ ἀπλὴ περιέργεια ἔφερον εἰς τὴν Ἀσίαν.

Κ. Σ. Κ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

(Συ. ἐχ. 181 φυλλάδιον ΔΑ'.)

Α.

ΔΙΟΡΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὰ ἱστορηθέντα συμβάντα, ἐνῶ, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ὁ στρατηγὸς Μῶγκ ἐπεριμένετο εἰς τὸ στρατόπεδόν του καὶ δὲν ἐπέστρεφε, πλοιάριον ὀλλανδικὸν μὲ δέκα ἀνθρώπους ἦλθε καὶ